

REȚETA

„Când viața îți dă lămâi
fă-ți o budincă trembleque
cu verbină parfumată”
A LUI EMON

Servire: Inimii tale când îți lipsește cineva drag.

Ingrediente:

Două cutii cu lapte de cocos

Un pumn de zahăr alb

Amidon de porumb

Un vârf de cuțit de sare

Un mănunchi de frunze de verbină parfumată

Multe semințe de vanilie

Scorțișoară, suficientă ca să presari deasupra

Instrucțiuni:

1. Încălziți laptele de cocos într-o cratiță, până începe să fiarbă. Amestecați mănunchiul de frunze de verbină parfumată cu semințele de vanilie și adăugați-le peste laptele de cocos încălzit. Lăsați-le la infuzat.

2. După cincisprezece minute, amestecați laptele de cocos infuzat cu sarea, zahărul și amidonul de porumb. Amestecați compoziția până când amidonul se dizolvă complet. Lăsați ingredientele să dea în clocot și amestecați până ce capătă consistență de budincă.
3. Turnați budinca într-un bol mare pentru cereale și acoperiți-o cu folie de plastic. Lăsați-o la frigider timp de cinci ore.
4. După ce scoateți amestecul din bolul de cereale, presărați scorțișoară deasupra.

* A se consuma de preferință în timp ce visați cu ochii deschiși la palmieri și ascultați o piesă clasică de-a lui Héctor Lavoe.

Prima zi

Bebeluşa nici măcar nu plânge când strâng din buze şi îi desfac împletitura pentru a patra oară. La drept vorbind, eu sunt cea care e pe punctul să izbucnească în plâns, din moment ce, în ritmul ăsta, o să întârziem amândouă.

— Bebeluşa, îmi pare rău. Ştiu că te doare. Doar că mami nu vrea să arăţi ca o varză.

Nu par s-o tulbure scuzele mele, probabil pentru că unu la mână, nu i-l împletesc chiar atât de strâns încât s-o doară (motiv pentru care părul ei stă în toate părţile!) şi, doi la mână, Bebeluşa se uită la *Moana*. Adoră *Moana*. Atâta timp cât o las să se uite la *Moana*, acceptă să mă joc cu părul ei mult şi bine. Slavă Domnului, Angelica mă lasă să folosesc contul ei de Netflix. Mă aplec mai aproape de colţul canapelei ca să-i pot prinde firele mai scurte de pe frunte. Asta-i partea cea mai grea şi trebuie să încep să împletesc strâns şi mărunţ ca să-mi iasă ca lumea.

— Emoni, *vete*.¹ E timpul să pleci. Îi fac eu părul. Nici nu mă obosesc să mă uit la 'Buela, care stă la baza scărilor ce duc către cele două dormitoare de la etaj.

— Mă descurc, 'Buela. Aproape am terminat.

— O să întârzii la școală.

— Știu, dar...

Nu-mi termin fraza, dar pare că nici nu e nevoie, pentru că 'Buela înțelege întotdeauna, în felul ei.

Vine la noi și ia pieptenele din locul în care l-am lăsat pe canapea.

— Ți-ar plăcea să fii tu cea care o duci.

Dau aprobator din cap și-mi mușc buza de jos. M-am dat peste cap ca să-i obțin Bebelușei un loc la o creșă bună și, în ciuda listei lungi de așteptare, am tot sunat și m-am dus și personal la Mamá Clara, femeia care se ocupă de creșă, până când a reușit să ne găsească un loc liber. Acum că Bebelușa chiar se duce, mă cuprinde panica. În cei doi ani petrecuți pe pământ, Bebelușa n-a fost nicio dată separată de familie. Îi împletesc părul până la capătul șuvițelor. Modelul e simplu, câteva co-dițe afro, prinse la capăt cu elastice roz de păr, care să se potrivească cu îmbrăcămintea Bebelușei:

¹ Emoni, du-te (în sp., în orig.) (n. red.).

o cămășuță cu guler alb și un pulover roz. Arată adorabil. N-am reușit să-i cumpăr mai mult de trei rânduri de haine pentru creșă, dar mă bucur c-am cheltuit banii pe asta.

Trag scaunul Bebelușei în așa fel încât să stăm față în față, dar o surprind încercând să tragă cu ochiul la *Moana*. Chicotesc, chiar dacă simt o presiune în piept. Chiar dacă Bebelușa e mică, învață cum să fie șireată.

— Bebelușa, mami trebuie să plece la școală. Ai grijă să fii drăguță cu ceilalți copii și fii atentă la Mamá Clara, ca să înveți bine, da?

Bebelușa dă din cap, de parcă tocmai i-aș fi livrat cel mai serios discurs de succes al lui Jada Pinkett Smith. O îmbrățișez, având grijă să n-o strâng prea tare de burta mea și să-i stric codițele la care am migălit o oră. Cu un ultim pupic pe frunte, inspir adânc și-mi iau geanta cu cărți de pe canapea, având grijă să șterg învelitoarea de plastic, ca să nu se supere 'Buela pe mine.

— 'Buela, să nu-i uiți gustarea. Mamá Clara a zis că trebuie să-i dăm pachetul în fiecare zi. A, și suc! Știi că devine agitată.

Când trec pe lângă 'Buela mă aplec să-i șoptesc ceva.

Și i-am pregătit și o sticlută cu apă. Știu că nu-i place la fel de mult, dar nu vreau să bea doar chestii cu zahăr, știi?

'Buela se uită la mine ca și cum ar încerca să-și înghită zâmbetul, în timp ce-și pune ușor mâna pe spatele meu și mă conduce spre ușa de la intrare.

— Ia uite cine încearcă să-mi dea lecții despre cum să crești un copil. *Nena*, te rog! De parcă nu eu te-aș fi crescut! Eu și cu tatăl tău.

'Buela mă strânge de umeri, îmi netezește părul strâns în creștetul capului.

— O să fie bine, Emoni. Ai grijă ca *tu* să ai o zi bună în prima zi la școală. Fii drăguță cu ceilalți copii. Învață bine.

Mă sprijin de ea pentru o clipă și inspir mirosul ei caracteristic de vanilie.

— *Bendición*, 'Buela.¹

— *Que Dios te bendiga, nena.*²

Îmi dă o palmă peste fund și deschide ușa de la intrare. Zgomotele de pe bulevardul West Allegheny dau năvală să mă întâmpine: claxoane de mașini, autobuze care frânează scârțâind,

¹ Binecuvântează-mă, bunico (în sp., în orig.) (n. red.).

² Dumnezeu să te binecuvânteze, fetițo (în sp., în orig.) (n. red.).

spangleza animată, țișată pe la colțuri de oameni care se salută, și mame care strigă prin fereastra deschisă dându-le ultimele instrucțiuni copiilor lor. Ușa se închide în urma mea și, pentru o secundă, respirația mea se sincronizează cu zăvorul. Toată dragostea simplă din viața mea se află în spatele acestei uși de lemn. Îmi apăs urechea de ea și aud o bătaie din palme, apoi 'Buela spune, pe un ton înalt și voios:

— Ei bine, bebe Emma! Astăzi vei deveni o fetiță mare!

Îmi strâng bretelele de la rucsac. În timp ce alerg în jos pe scări, îmi ofer același discurs de încurajare: În regulă, Emoni. Ce facem azi? E timpul să fii fetiță mare.

Emma

Voiam să-i dau un nume drăguț Bebelușei. Un nume care să nu-ți dezvăluie prea multe înainte să o cunoști, așa cum se întâmplă cu al meu. Pentru că nimeni n-a cunoscut vreodată o fată albă cu numele Emoni și, imediat ce-mi văd numele într-un CV sau într-o fișă de înscriere la facultate, își fac impresia că știu exact cu ce fel de fată o să aibă de-a face. Ei știu mult mai multe despre mine decât ar trebui să știe și, căcat – adică, rahat – informațiile nu sunt gratis, așa că numele fiicei mele n-avea să dezvăluie nimănui nimic pe degeaba. De aia m-am luptat cu dinții și unghiile cu Tyrone ca s-o numim Emma.

— Nu vrei decât ca numele ei să aibă aceleași litere ca numele tău.

Tyrone e un plângăcios.

— Nu, vreau ca numele ei să sune mai puțin ca numele noastre, i-am spus și nu mai țin minte

dacă atunci am pupat sau nu obrazul de prunc al Bebelușei.

Dar știu că în acel moment am simțit o emoție uriașă; voiam să fac tot ce-mi stă în putință ca să-i ofer fiicei mele cele mai bune șanse din lume. Și, cu toate că numele noastre încep într-adevăr cu aceleași litere, al meu e plin de sunete ascuțite ca de argintărie: *E-Mo-Ni*. Al ei e moale, se rostogolește pe limbă asemenea unui murmur pe jumătate visat.

În orice caz, în ziua în care am completat certificatul de naștere, Tyrone a întârziat, așa că numele ei a rămas Emma. Știu că numele în sine nu e suficient ca să-ți garanteze noi oportunități, dar cel puțin o să-i ofere șansa să intre în încăpere, să le dea celorlalți posibilitatea de a-și da seama că vor să o cunoască mai bine.

Prietenele surori

Angelica mă așteaptă la colț, la fel cum face încă din școala generală. Părul ei lung și negru are şuvițe de același roșu-aprins ca rujul. Se mută de pe un picior pe altul în cei mai strâmți colanți pe care i-am văzut vreodată purtați de cineva.

Mă opresc la jumătatea distanței și mă prefac că mă uit de două ori.

— Fată, o să faci show pentru băieții ăștia! Și e abia prima zi! spun în timp ce ea mă ia de braț și mergem împreună spre stația de autobuz.

— Fată, știi că nu mă interesează băieții ăștia. Domnișoarele, pe de altă parte! Le-am spionat pe rețelele de socializare și vara a făcut minuni pentru multe dintre ele!

Am râs și-am dat din cap.

— Laura știe în ce s-a băgat?

Angelica zâmbește și pentru o secundă seamănă cu îngerul al cărui nume îl poartă.

— Vai, gagică-mea știe că doar mă uit și nu pun mâna. Vreau doar să știe că pot să plec dacă îmi doresc. Am opțiuni.

Angelica și-a făcut publică în mod oficial orientarea sexuală anul trecut și, de îndată ce și-a șters de praf adidașii Air Max din dulap, nu s-a mai uitat înapoi. La vreo două luni după ce-a mărturisit acasă și la școală că e gay, a cunoscut-o pe Laura la un workshop de design grafic pentru adolescenți, ținut la Muzeul de Artă din Philadelphia. Iubita ei, Laura, are constituția vikingilor din care spune că se trage: înaltă, cu umeri lați și cu mâini delicate de artistă, mâini despre care am știut că vor avea grijă de inima prietenei mele celei mai bune.

— Cum zici tu. Văd toate postările cu Laura. Dacă tu și fata aia mai faceți vreo poză în care să vă sărutați cu atâta ostentație, o să-mi șterg contul. De fapt, o să ți-l sparg pe-al tău și-o să ți-l șterg.

— Nu fi hateriță, Emoni. Tyrone încă se comportă ca un cretin?

Am bătut-o pe braț.

— De-asta nu te las în preajma Bebelușei, ai o gură atât de spurcată.

— Și tu n-ai?

Îmi aruncă una dintre privirile ei, în timp ce strâmbă din buze.

— Da, dar eu am învățat de la tine. Și lucrez la asta.

Cu câteva săptămâni înainte m-a luat gura pe dinainte de față cu Bebelușa și a picat cerul pe mine când am auzit-o zicând „că-cat“, de parcă exersa rostirea cuvântului. De atunci nu mai înjur.

— Ce mai face nepoțica mea? N-am mai văzut-o... de când? De sâmbătă?

Râdem. În ciuda gurii ei spurcate, Angelica e grozavă cu Bebelușa și mereu vine la nevoie, când nici eu, nici 'Buela nu putem să avem grijă de ea. Acum că Bebelușa are doi ani, 'Buela insistă că trebuie să-mi asum mai multă responsabilitate în creșterea ei. Ceea ce nu mă deranjează, din moment ce Bebelușa e cel mai tare copil din cartier. E doar dificil să jonglez cu munca, cu ea și acum cu noul an de școală, dacă 'Buela nu-și mai poate asuma rolul principal, așa cum a făcut-o în primii doi ani de viață ai fetei. Și deși n-o spun cu voce tare, nici nu e nevoie: Tyrone chiar se comportă în continuare ca o pulă – un cur – o *puță*. Cine folosește cuvântul *puță*?

— Hei! Emoni, mă ascuți?

Angelica pocnește din degete aproape de fața mea.

— Scuze... mi-a zburat gândul pentru o clipă. Ce spuneai?

Angelica oftează teatral. De fiecare dată când Angelica oftează, o face în mod teatral.

— Nu mă mai ascuți deloc.

Îmi eliberez brațul dintr-al ei.

— Nu mai vorbi prostii. Tot ce fac e să te ascult pe tine.

— Te întrebam despre mâncarea pe care ai lăsat-o pentru mine și pentru Bebelușa când am avut grijă de ea. Cum ziceai că se numește?

— *Pollo guisado* – tocăniță de pui. A fost bună?

Angelica mănâncă la mine acasă de când eram mici, dar, de vreme ce gătesc mereu altceva, nu e niciodată același fel de mâncare de două ori.

— Am crezut că am dat-o-n bară când am adăugat varza kale la final. Nu era în rețeta originală.

— A fost *atât* de bună. Mă întrebam dacă ai putea s-o pregătești pentru mine și pentru Laura. Peste o lună sărbătorim șase luni de când suntem împreună. Mă gândeam să luăm o cină romantică la mine acasă, mama o să fie plecată din oraș.

— Cina acasă nu e niciodată romantică, Gelly, îi spun.

Autobuzul oprește și ne urcăm odată cu restul oamenilor care, la fel ca noi, merg la școală sau la

muncă lângă Yorktown, Fairmount și chiar mai departe spre sud, în Center City.

— Dacă gătești tu, cina de acasă va fi romantică!

Găsim un loc unde să stăm în picioare și ne ținem de mânerule de deasupra noastră, în timp ce autobuzul își începe traseul de zece minute plin de hopuri.

— Acum sunt bucătăreasă? Ai noroc că te iubesc.

— Nu, eu am noroc că ție-ți place să gătești și că nu refuzi niciodată o ocazie de a exersa pe prietenii tăi. Bucătar Emoni Santiago, următoarea campioană la *Chopped*!

Râd și-mi scot telefonul ca să-mi fac notițe pentru cina lui Gelly.